

KOPRIVA NIKOLETT

A HEGY CSAK LÁTOMÁS

A szarvas így szólt: »Az Embernek megvan mindene. Több kívánsága nem lesz.« Ám a bagoly azt mondta: »Nem így van. Tátongó lyukat láttam az Emberben. Csillapíthatatlan sóvárgást. Ettől szomorú, ezért akar még többet. Megy tovább, és elveszi, amit megkíván... Míg a Világ egyszer azt nem mondja: 'Nem vagyok többé, nem maradt mit adnom.'

Apocalyppto

Ki kéne bolondulni innen...

Kemény István

I.

*Csíkos zokniban indulsz világgá.
Rágyújtasz, eszedbe jut a könyv a leszokásról,
mosás közben morzsolódott szét,
a raktáron nem volt új.
Már régen sem a szentek szobrára
vagy a tömjén illatára figyeltél,
hanem a templomban járó huzatra.
Kilépsz a kapun, szalmakalapodba is ez a huzat kap,
sokáig futsz ellenkező irányba, míg elesel,
száraz homokot köhögsz.
Így mentél világgá, alulöltözötten,
a tengeren túl úgyis meleg lesz,
pedig azokat az országokat rég kilakoltatták.*

II.

*Gyerekkorodban addig feküdtél a kádban,
míg összezsugorodott a fürdőszoba,
a csepegő vízcsap, a páragőzös tükör.
Becsuktad a szemed, már vonaton ülsz,*

*ablakából látod először a tengert. Erről sosem beszélsz.
Azt is elképzelted, elszállsz,
mint a cigarettafüst;
ráncos lett a bőröd, a víz kihűlt.
Egyszer eltűnt a virágoskerted, napokig feküdtél a helyén,
régen az út menti fenyők nyelték el a napfényt,
most égő bőröd szívja a föld szagát.
Ablakod üvegét még évekilag betörték a virágok,
rád tekeredtek, és megfojtottak.
Kék lettél, mint a falak.
Senki sem keresett.*

III.

*Hullámok nyelnek el minden hajót.
Beülsz egy part menti kocsmába, sört rendelsz vodkával,
rádió szakadozik, hús üres pohár az asztalon.
Kint kopog az eső.
Amikor megkérded, mikor indul hajó a tengerentúlra,
nem értik, múlt télen jött vissza az utolsó,
innen már csak a város felé vezet út,
ahol idővel mindenki belehal a levegővételbe.
Nem mondod el nekik, hogy évek óta
nem jártál városban, azt sem, hogy a hegyi parasztok
előbb-utóbb elzárják az utat a többi ember elől.
Már alig figyelsz, mit beszélnek, papírhajókat hajtogatsz
sárga újságlapokból,
és kísétálsz az esőbe.*

IV.

*Gyakran megrémít a tükörben élő világ,
ha belenézel, otthagysz valamit.
Álmaidban idegen szag szivárogo föl az ágyad alól,
reggel félsz felkelni.
Elhúzod a függönyt, állsz a fényben,
az égről csüngő arany korong beleég retinádba.
Órákilag vak vagy, levered a tárgyakat,
kávét főzöl, beszélsz magadban,*

*közben táncolsz.
A Nap már ablakpárkányodon,
amikor végre látsz,
a hálószobát, a tükröt kerülöd,
vizet engedsz a kádba, elmerülsz.*

V.

*Már nagyapád sem mert felmenni a tetőre,
a nagy fűzről kémelelte a kémény füstjét.
Nagyapád rég halott volt, mikor visszajöttek a varjak,
és naplementekor a fehér házat feketére festették.
Sokszor már délben figyelted az eget,
majd a fürdőszobába zárkóztál,
idővel a vízcsapból is varjúkárogás ömlött.
Zörgött a vitrin, festményeidből kimásztak
az alakok, felkapaszkodtak a csillárra.
Szomszédod behúzta függönyeit.
Azután vaksötétben
egy sarokban ülve hallgattál,
fültre tapasztott kézzel,
pedig tudtad: akkor múlik el,
ha végre elalszol.*

VI.

*A kocsmá emeletén vettél ki szobát,
sziget a sötétben – csak a te ablakod világít hajnalig.
Világítótorony fénye futkároz a vízen,
Hold gömbjéből hajó imbolyog elő,
tudod, hogy nem érted jön,
valaki mást visz el:
testedbe egy messzi országból jött
koldus lelke költözik, félig vak,
mert húsz éve nem látott embert.*

*Másnap faggatod a kocsmárost,
nem érti,
pedig a tükrök is tudják.*

VII.

Mindig nehéz volt átaludnod a telet,
 ablakra tapadt jégvirágok ködösítik el az udvart.
 Rég felnőttél, amikor kiújult a klausztrófóbiád,
 remegett a decemberi sötét.
 Álmodban anyád mézes teát hozott tálcán,
 körülötte kakukkfűillat, mögötte a gyerekkor.
 Hangyákkal a hajadban,
 torkodban méz ízével keltél,
 kanna sípolt a konyhában,
 réges-rég, lefekvéskor felejtetted ott.
 Mikor ablakot nyitsz, megtántorít a szél,
 a hangyák az ablakpárkány felé indulnak,
 marják a tested.
 Anya egy másik országban, üstben főz teát.
 Vitrin üvegében arc, undorodva nézed,
 pedig még mindig messze a tavasz.

VIII.

Reggelre alábbhagy a szél.
 Egy öreg bohóchalakat keres a parton,
 zsebében üvegyöngyök.
 Leheveredsz, a nedves homokban körmeid
 élettelen kagylók.
 Valaki forró teával kínál, meg se hallod.
 Amikor megérinted a halász vállát,
 a gyöngyök szétszóródnak a vízben,
 úgy kap utánuk, mint a gyerek,
 de csak egyet akar megmenteni.
 Színes halak vibrálnak a hullámok között,
 elnyelik a gyöngyöket.

IX.

Felesleges lenne felválni a hasukat.
 A gyöngyök eltörnek bennük,
 eggyé olvadnak, hisz világuk is egy.
 Az utolsó percben, a tenger legmélyén úgyis

ugyanazzá váltak volna.

*És mi egygé fogunk válni bármivel is? – kérdezted,
csak úgy félvállról, cigarettafüstben,
erre sem kaptál választ.*

*Feketedik az ég, pedig még csak délelőtt fél tíz,
a kocsma függőyeit kitépi a szél,
rádobja a tengerre.*

*Jeges hullámok csapódnak a partra,
a halász azt mondja, a vihar a túlvilágról jön.*

X.

Féltél a szomszédasszonytól.

*Egyszer a hátadra kötött egy nagy követ,
görnyedten csoszogtál hazáig.*

*Az utca gyermekeinek nevetése hajszálaid közé ragadt.
Azóta is érzed néha a hátad,
már nem lehet leoldozni.*

XI.

*Fájt, amikor csónakba ültél,
fönt szakadoztak az ég sebei – a fény
felhasította a felhőket.*

*Csak a halász integetett, tudta, búcsúzni kell.
A bohóchalak egy darabig követtek, aztán
széttörtek a hullámok között.*

*Szilánkjeik között lebegtek a gyöngyök.
A víz fölfalta mögötted
a partot, elállt a szél.*

XII.

*Éjjel bálnák éneke zengett,
a tenger mélyén, jeges sötétben lebegtek.
Hosszan bámultad a vizet,
de semmit sem láttál, túl ember vagy
az alattad úszó világhoz.*

*A távolban olykor kirajzolódott egy hegy,
majd eltűnt, lehet, hogy sosem volt ott.*

*A hegy csak látomás,
szólt valahonnan az öreg halász,
pedig hónapok óta egyedül vagy.*

*A hangok eredete ismeretlen,
lehet, a bálnák is megnémultak.*

XIII.

*A parton üresség,
és letűnt életek a homokban,
vízben térdeplő fák, imbolygó Föld.
Egyes bokrok és növények megtanulnak vízben élni,
ágaikon fennakadt halak,
a madarak szokatlanul alacsonyan repülnek,
eszedbe jut, mikor éjjeliőr voltál
egy régi kastélyban, Satie-t hallgattál.
Egy fekete holló körözött a viktoriánus csillár körül,
fénylettek tollai. Aztán körülötted írta a köröket,
többször beléd ütközött,
visszatartottad a lélegzeted, és számolni kezdtél,
pedig tudtad, értelmetlen, vörös csőre porcelán,
nem emlékszel, mi történt,
csak a zsigeri félelemre,
amikor alacsonyan repülő madarat látsz,
fázó szobor, állsz, nézel,
várod, hogy a jelen összefolyjon a szemed előtt, órákig,
talán hetekig vagy mozdulatlan. Éjszakáid rágja a só,
és szédülsz, mint amikor gyerekként
vízfestéssel akartad megérteni
a létet, de egyre távolodtál,
és erőlködtél,
hogyan felkelj,
és futsz,
mert anya azt mondja, ki lehet szaladni az álmokból,
de sosem történik semmi,
csak felkavart por
és láthatatlan hegyek.*